

Neviditeľný

Stal som sa neviditeľný. Nie, nebolo to odrazu. Pekne postupne pomaly. Dlhú dobu som si neuvedomoval, čo sa so mnou deje. Len sa mi od istého času zdalo, že ma niektorí kolegovia v práci začali prehliadať. Najprv som myslel, že sa na mňa kvôli niečomu hnevajú, no nebol som si vedomý, čím som ich mohol popudiť. Najhoršie mi padlo, keď ma začal prehliadať aj riaditeľ. Hlavne pri koncoročných odmenách. Bez vysvetlenia, bez jediného slova. Ťažko sa vysvetľuje doma, že odmeny neboli a Vianoce budú tohto roku „trošku skromnejšie“. Ja viem, Vianoce sú o inom a vedieť to aj moje deti aj manželka, ale aj tak... Bolo to ako vírus. Zo zamestnania sa to prenieslo k nám domov. Začali ma prehliadať aj moje deti. Možno aj kvôli tým Vianociam. Chodili okolo mňa akoby som ani nebol. Viem, puberta je ťažký vek, ale predsa. S mamou sa normálne rozprávali a so mnou... Napokon to preskočilo aj na moju manželku. Začala ma prehliadať aj ona. Najprv som ju podozrieval, že niekoho má. Taká vec sa najskôr dá zistiť v správaní okolia. Susedia si vás obzerajú a za vašim chrbtom preberajú medzi sebou príčiny nevery a rôzne pikantné podrobnosti z vášho života. A ak sa k nim priblížite, okamžite zmlknu alebo začnú hovoriť o počasí. Nič z toho som u susedov a známych nezbadal. Žiadne úšľabky poza chrbát. Naopak. Bol som pre nich ako vzduch. Nevera sa týmto spôsobom nepotvrdila, no jednako sme sa s manželkou odcudzovali. A čo je najhoršie ani som neskúšal proti tomu niečo robiť. Začala mi byť ľahostajná. V takomto prostredí som pomaly začal strácať sebavedomie. Začal som byť neistý. Neisté vystupovanie, neisté rozhodnutia. V práci sa mi podarilo urobiť niekoľko „drobných kiksov“ o ktorých som vedel asi len ja, pretože nik mi nič nepovedal. Ale aj tak ma to škrelo. Začal som sa utápať do seba a svetabôľ som utápal v alkohole. A ako to už v takýchto prípadoch býva, za pár mesiacov bola zo mňa troska. Stratil som prácu, rodinu, priateľov. Bol som permanentne naložený v alkohole, frustrovaný, sklamaný zo sveta aj sám zo seba. Najradšej by som sa nevidel! A stalo sa. Zrazu som sa nevidel ani ja sám. Zatiaľ čo všetky doterajšie zmeny sa diali postupne a vleklo, táto posledná sa udiala skokom. Zrazu som zmizol. Bol to šok. Jednoducho som nebol. Vlastne bol som. Všetko som videl, počul, cítil, mal som aj pocit hladu a hlavne chuť poriadne sa opiť. Len som sa nevidel. Ani

v zrkadle, ani v kamere. Márne som sa pokúšal odfoťiť sa mobilom. Nič, nič, nič... Myslel som si, že niekomu budem chýbať. Že ma budú hľadať, že bude vyhlásené celoštátne pátranie. Nestalo sa. Nikomu som nechýbal. Je to strašný pocit. Pociť zbytočnosti, bezmocnosti, zatrpknutosti, hnevu na všetkých a na všetko. Neprajem to nikomu, ani svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Bol som úplne na dne. Vlastne som ani nebol. Nevidel som sa a nevidel ma ani nikto iný. Pre tento svet som prestal existovať. Najprv som začal rozmyšľať, akým spôsobom sa „zviditeľniť“, urobiť sa znova viditeľným. Možno by pomohol mejkap alebo natrieť sa nejakou farbou... Nie, nemá to význam. Pre koho chcem byť viditeľný? Ved' ma v poslednom čase aj tak všetci prehliadali. Nemalo by to význam. A čo tak využiť svoju neviditeľnosť. Využiť, ale na čo? Na pomstu pre všetkých, ktorí mi ubližovali? A kde začnem? U šéfa? U Manželky? A ako sa chcem mstiť? Budem ich strašiť? Nie! Nie som predsa mátoha. Som človek. Aspoň by som ním chcel byť. Bože, ako by som chcel byť človekom! Viditeľným človekom! A tak som sa len bezcieľne potľkal pomedzi ľudí a trýznil som sa sebareflexiou. A ako to už v prípade sebareflexie býva, prišiel som na niečo užitočné. Vlastne na dve veci. Prvá: Som totálne na dne a nižšie padnúť už nemôžem. Druhá: Chýba mi moja rodina. Manželka, deti. Prekvapilo ma to samého. Tak ja im nechýbam a oni mne áno. Rozhodol som sa. Prestanem piť! A pokúsim sa nejako byť užitočný svojej rodine, aj keď si to možno nezaslúžia. Nepiť bude jednoduché. Nevieť si predstaviť, ako by som v tomto stave mohol sedieť niekde v podniku, kde nalievajú a potužovať sa. Ved' už len predstava o tom, ako by som si mohol objednať niečo na pitie, je absurdná. Ešte tak cuckať niekde slamkou zbytky piva... Odporné. Byť nejako užitočný rodine bude tvrdší oriešok. Ako môže byť neviditeľný užitočný, aby nevyplašil tých, čo im chce pomôcť. Povedal som si, že sa budem pohybovať v blízkosti svojej rodiny. Ako neviditeľný sa o nich aspoň dozviem veci, ktoré by som sa ináč nedozvedel. A potom sa uvidí. Snažil som sa teda pohybovať v blízkosti detí a manželky. S deťmi som chodil do školy, na šport, medzi kamarátov, s manželkou do práce. No najradšej som s nimi bol doma. Počúval som ich, keď sa spolu rozprávali. Samozrejme, musel som dávať pozor, aby som ich nejako nevystrašil. Stačilo by prevrhnúť vázu, buchnúť dverami alebo kýchnuť a určite by ich to poriadne vydesilo. Naučil som sa byť ticho. Bol som ticho a

počúval som. Kto vie počúvať, veľa sa dozvie. A ja som sa dozvedel, že moja dcéra je v škole lepšia ako som si myslel, že poškľuže po nej jeden celkom sympatický chlapec z maturitného ročníka, že na tanečnej im to spolu celkom ide. Syn v škole až tak nevyniká, no volejbal mu ide výborne. Dokonca je kapitánom mužstva a veľmi dobrým nahrávačom. Kúpil si basgitaru a pomocou internetu sa učí na nej hrať. Ide mu to celkom dobre, no počúva také divočiny, že z toho bolia uši. A manželka? Nikoho nemá, no teraz je to už asi jedno. Je milá a pozorná k deťom, čo som ja nikdy nebol. Vie čo potrebujú, vie ich povzbudiť, poradiť i pokarhať. Je skutočne dobrou mamou. Stihne prácu aj domácnosť a navyše pečie veľmi dobré koláčiky. Až mi je ľúto, že som ju za to nikdy nepochválil. Veľa vecí som neurobil za svojej viditeľnej éry. Veľa vecí, ktoré som mal urobiť. Takých jednoduchých vecí, ktoré by ma nič nestáli. Nikdy som jej nepovedal, ako sa mi páči v tých romantických šatách z poslednej dovolenky. Deti som nepochválil za úspechy v škole či v športe. Ani som ich nepovzbudil iba občas vykarhal, ak niečo vyviedli. Mal som sa viac s nimi rozprávať, viac sa zaujímať o to, čo ich baví, zaujímať sa o ich názory. Bol by som ich lepšie poznal. Vlastne ich poznám až teraz. Smutné. Človek si mnohokrát uvedomí hodnotu vecí, až keď ich stratí. Nehovorím o hmotných veciach. Hovorím o vzťahoch. Vzťahy! To sú veci! Znie to úplne absurdne, no mám pocit, že nikdy som nemal so svojimi deťmi lepši vzťah, ako teraz. Hoci to bol iba jednostranný vzťah. Nemohol som na ne nijako vplývať. Nemohli ma nijako vnímať. No ja som ich vnímal naplno. Chápal som ich ako nikdy predtým. Po čase som ich poznal tak, že som vedel dopredu, čo povedia alebo čo urobia, ako sa v danej situácii zachovajú. A to som si predtým myslel, že moje deti sú nevyspytateľné. Teraz som bol na ne hrdý. Taký hrdý, ako len otec môže byť hrdý na svoje deti. Tak rád by som ich bol pochválil, povzbudil a objal... Zaujímavo sa vyvíjal aj môj jednostranný vzťah s manželkou. Ešte pred pár dňami som sa jej chcel mstiť, už ani neviem za čo. Dnes ju obdivujem ako zvláda deti, prácu, domácnosť, záhradu. Rada sa hrabe v zemi a na záhrade je to aj vidieť. Vôbec nevidno, že by tu chýbala mužská ruka. Rád som ju pozoroval, ako strihá ruže alebo polieva muškáty. Usmievala sa na ne. Predtým som si to nevšimol. Bol to taký samozrejmý úsmev, ako keď sa stretnete s priateľom. Usmievala sa na ruže, na muškáty. Hladila ich pohľadom i rukou a občas sa s nimi rozprávala. Bola

taká prirodzená. Kedysi som to na nej obdivoval. Pristihol som sa, že pri pohľade na ňu sa aj ja usmievam. Bolo mi s ňou dobre. Nič som od nej nežiadal, len som sa na ňu pozeral a obdivoval som ju. Taký, povedal by som, platonický vzťah. Ved' aký iný by aj mohol byť. Dlhé hodiny som vydržal byť pri nej a pozorovať ju. Nie vždy sa usmievala. Občas mala zamračené čelo a bolo vidieť, že nad niečím rozmýšľa. Potom si vzdychla a zmenila činnosť, asi aby si zamestnala myseľ niečím iným. Nevedel som, čo jej zapríčiňovalo tie občasné chmáry. Stávalo sa jej to najmä večer. Raz večer som sa votrel k nej do spálne. Keď si ľahla do postele, chvíľu čítala knihu. Potom knihu odložila a zhasla nočnú lampu. Dlhú sa prehadzovala v posteli. Čakal som kedy zaspí, kedy budem počuť jej pravidelný dych. Nič. O chvíľu bolo počuť smrkanie a tiché vzlyky. Tíško plakala do vankúša. To ma prekvapilo. Čo ju trápi? Deti? Nie, s tými si rozumie, tie sa zdajú byť v poriadku. Niečo v práci? To by ju hádam tak nerozrušilo. Tak čo? Žeby som jej predsa len chýbal? Asi to tak bude! Nevedel som, či si to len nenamýšľam, ale veľmi ma to potešilo. A zároveň zarmútilo. Nevedel som jej pomôcť. Ani jej, ani sebe. Rozhodol som sa, že budem s ňou ešte častejšie. Strávil som s ňou skoro celý deň a večer som sa dokonca, ani neviem ako, ocitol pri nej v kúpeľni. Vyzliekla sa a vošla do sprchovacieho kúta. Bola stále krásna. Hoci mala už štyridsať. Pravda, bola trochu plnšia ako v dvadsiatke, ale pristalo jej to. Aj vrásky v kútikoch očí, ktoré jej už bolo vidno jej pristali. Hľadel som na ňu cez zarosené sklo sprchovacieho kúta a strašne som ľutoval, že nemôžem byť s ňou. Bol som pri nej, ale nebol som s ňou. Neboli sme spolu. Tak som po tom túžil! Ak som doteraz hovoril o jednostrannom platonickom vzťahu, od tohto okamihu by som kludne mohol hovoriť o láske. Normálne som sa do nej nanovo zamiloval. Nebolo to odrazu, ale až teraz som si to naplno uvedomil. Zamiloval som sa druhýkrát do svojej vlastnej manželky. Bolo to nádherné, ale mučivé zároveň. Bola pre mňa nedostihná. Taká nedostihná, ako pre snehuliaka leto. A čím nedostihnnejšia sa mi zdala, tým viac som po nej túžil. Miloval som ju. Bolo to ako droga. Šialená závislosť na jednom človeku. Vo svojom stave som si nič od toho nesľuboval. Nič som nepotreboval, len byť pri nej. Jej večerná sprcha bola pre mňa najkrajšia časť dňa. Každý večer som sa snažil dostať k nej do kúpeľne. Nie vždy sa mi to podarilo. No keď sa mi to podarilo, so slzami v očiach som pozoroval jej siluetu ako sa oddáva prúdu padajúcich kva-

piek. Túžil som byť jednou z tých kvapiek, stekať jej po vlasoch, perách, sklznúť sa po jej tele a skončiť jej pri nohách a... a skončiť jej pri nohách... Odtiecť do nenávratná. Skončiť úplne. Nebyť. Moja existencia v takomto stave strácala pre mňa zmysel. Od chvíle čo sa mi stala táto čudná vec som nemal také ťažké stavy ako v týchto dňoch. Aj v piatok po sprchovaní. Ani som nevyšiel z kúpeľne. Zostal som tam a plakal, plakal, plakal... Toľko slz, čo som vyronil tento týždeň, som nevyronil za celý svoj viditeľný život. Bol som totálne na dne. Uvedomil som si, že ak neprestanem s tou kúpeľňou, asi sa zbláznim. Zaumienil som si, že už za ňou do kúpeľne nepôjdem. Nikdy. No prišiel sobotný večer a ja som tam bol. Ešte len zavrela za sebou dvere a už sa mi vovalili do očí slzy. A keď pustila sprchu, znova som zatúžil byť jej kvapkou. Tá túžba bola silná. Taká silná, že som urobil dva kroky k dverám sprchového kútu a úplne mechanicky, ani si neuvedomujúc čo robím, otvoril som dvere do sprchy. Magnetické tesnenie na dverách cvaklo. Zháčil som sa. Otočila sa a prekvapene pozrela na mňa. Pozerala mi priamo do očí. „Musí ma vidieť,“ blysko mi hlavou. Kratučký okamih sme si zblízka pozerali do očí. A v jej krásnych hnedých očiach som sa uvidel. Prvýkrát po dlhom čase. Bol som tam, dvojmo. Bol som prekvapený snáď viac ako ona. „Láska moja, odpusť,“ vyjachtal som.

„Kde si bol tak dlho? Chýbal si mi,“ povedala takým mäkkým hlasom, akoby sa privrávala svojim ružiam. Vystrela ruku a dotkla sa mojej zarastenej tváre. Bol to neopísateľný pocit. Po takom dlhom čase som pocítil dotyk blízkej osoby. S prížmurými očami som sa oddával tomu slastnému okamihu. Keď som naplno otvoril oči, videl som si po dlhom čase svoju ruku ako hladí jej tvár. „To sa chceš sprchovať v tričku?“ smiala sa. „Nie, len neviem, či môžem,“ skúšal som opatrne. Odpovedala mi úsmevom. A tak som zhodil šaty a vošiel k nej pod sprchu. Silno som ju objal a predstavoval som si, že som kvapkou čo jej steká po vlasoch, viečkach, nose, perách... a vedel som, že keď jej padnem k nohám, nechcem sa stratit' ani odtiecť... chcem zostať... pri jej nohách... navždy. A viditeľný.